

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος: Η πίστη δεν είναι εξωτερική ταυτότητα, αλλά ζωντανή σχέση με τον Θεό

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Το απόγευμα της Κυριακής 1ης Μαρτίου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Τιμόθεος χοροστάτησε στην ακολουθία του Β΄ Κατανυκτικού Εσπερινού στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Καρδίτσας.

Στη συνέχεια απηύθυνε το εσπερινό του κήρυγμα, αναπτύσσοντας το θέμα «Διδαχή στην προς Ρωμαίους Επιστολή του Αποστόλου Παύλου», προσφέροντας λόγο θεολογικό, ερμηνευτικό και βαθύτατα ποιμαντικό, ο οποίος οδήγησε τους πιστούς

σε ουσιαστικό προβληματισμό για την ταυτότητα και την ποιότητα της πίστεώς τους.

Ο Σεβασμιώτατος έθεσε εξ αρχής το καίριο ερώτημα, τι πιστεύουμε και πώς το πιστεύουμε. Υπογράμμισε ότι η πίστη δεν είναι μια εξωτερική ταυτότητα ούτε μια τυπική αναφορά στο όνομα του Χριστού, αλλά ζωντανή σχέση με τον Θεό, η οποία αποτυπώνεται στην καθημερινή ζωή, στις επιλογές, στον τρόπο σκέψευς και συμπεριφοράς.

Στο πλαίσιο αυτό αναφέρθηκε στο Σύμβολο της Πίστεως, το οποίο απαγγέλλουμε σε κάθε Θεία Λειτουργία, συχνά χωρίς να συνειδητοποιούμε το βάθος και το περιεχόμενό του. Το Σύμβολο διαμορφώθηκε από την Α΄ Οικουμενική Σύνοδο στη Νίκαια το 325 και τη Β΄ Οικουμενική Σύνοδο στην Κωνσταντινούπολη το 381, ως καρπός αγώνων και θυσιών για τη διαφύλαξη της αληθείας της πίστεως. Μέσα στα δώδεκα άρθρα του συνοψίζεται όλη η δογματική διδασκαλία της Εκκλησίας και τίθεται ο κοινός κανόνας ζωής των πιστών.

Ιδιαίτερα στάθηκε στα τρία ρήματα που σφραγίζουν το Σύμβολο.

Το «Πιστεύω» δηλώνει την ελεύθερη και συνειδητή αποδοχή της αποκαλύψεως του Θεού. Πιστεύουμε στον Πατέρα, στον Υιό και στο Άγιο Πνεύμα, στον Τριαδικό Θεό, όπως Τον παρέδωσαν οι Προφήτες, οι Απόστολοι και οι Άγιοι Πατέρες. Δεν προσθέτουμε ούτε αφαιρούμε τίποτε από την παραδεδομένη αλήθεια. Η πίστη όμως δεν μένει στη θεωρία. Είναι πίστη «δι' αγάπης ενεργουμένη». Χωρίς έργα, χωρίς έμπρακτη αγάπη, χωρίς μετάνοια και αγώνα, η πίστη καθίσταται κενό σχήμα.

Το «Ομολογώ» φανερώνει ότι η πίστη δεν είναι ιδιωτική υπόθεση, αλλά δημόσια

μαρτυρία. Ομολογούμε «εν βάπτισμα εις άφεσιν αμαρτιών», διότι διά του Βαπτίσματος ο άνθρωπος ενδύεται τον Χριστό, καθίσταται μέλος του Σώματος της Εκκλησίας και λαμβάνει τη χάρη του Αγίου Πνεύματος. Η ομολογία αυτή απαιτεί συνέπεια ζωής, ώστε να μη διαψεύδουμε με τα έργα μας όσα ομολογούμε με τα χείλη μας.

Το «Προσδοκώ» ανοίγει την προοπτική της αιωνιότητας. Προσδοκούμε «ανάστασιν νεκρών και ζωήν του μέλλοντος αιώνος». Η προσδοκία αυτή δεν είναι φυγή από την παρούσα ζωή, αλλά δύναμη για να τη ζούμε με ευθύνη και ελπίδα. Η βεβαιότητα της Αναστάσεως δίνει νόημα στον αγώνα, στις θλίψεις, ακόμη και στον θάνατο.

Στη συνέχεια, εστίασε στο 8ο κεφάλαιο της προς Ρωμαίους Επιστολής, όπου ο Απόστολος Παύλος αναπτύσσει τη θεολογία της ζωής κατά Πνεύμα. Τόνισε ότι «ουδέν άρα νυν κατάκριμα τοις εν Χριστώ Ιησού». Όσοι ζουν ενωμένοι με τον Χριστό, όσοι αγωνίζονται να πορεύονται κατά το Πνεύμα και όχι κατά τη σάρκα, απαλλάσσονται από την καταδίκη της αμαρτίας.

Ο Μωσαϊκός νόμος, όσο άγιος και αν ήταν, δεν μπορούσε να ελευθερώσει τον άνθρωπο από τη δύναμη της αμαρτίας, διότι δεν του παρείχε τη χάρη του Αγίου Πνεύματος.

Ο Θεός, όμως, απέστειλε τον Υιό Του «εν ομοιώματι σαρκός αμαρτίας», χωρίς ο ίδιος να έχει αμαρτία, για να καταδικάσει την αμαρτία και να χαρίσει στον άνθρωπο τη δυνατότητα της νέας ζωής.

Με έμφαση ανέλυσε τη διάκριση μεταξύ σαρκικού και πνευματικού φρονήματος. Το

σαρκικό φρόνημα είναι προσκόλληση στο εγώ, στα πάθη, στις επιθυμίες που απομακρύνουν από τον Θεό. Οδηγεί σε πνευματικό θάνατο και εχθρότητα προς τον Θεό. Αντιθέτως, το πνευματικό φρόνημα, το οποίο καλλιεργείται με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος, οδηγεί σε ζωή και ειρήνη. Δεν πρόκειται για φυγή από τον κόσμο, αλλά για μεταμόρφωση του τρόπου υπάρξεως μέσα στον κόσμο.

Όσοι άγονται από το Πνεύμα του Θεού είναι υιοί Θεού. Δεν έλαβαν πνεύμα δουλείας για να ζουν μέσα στον φόβο, αλλά Πνεύμα υιοθεσίας, διά του οποίου κρίζουν «Αββά ο Πατήρ». Η σχέση με τον Θεό δεν είναι σχέση δούλου προς κύριο, αλλά παιδιού προς πατέρα. Και εφόσον είμαστε τέκνα, είμαστε και κληρονόμοι, «κληρονόμοι μεν Θεού, συγκληρονόμοι δε Χριστού», εάν συμπάσχουμε, για να συνδοξασθούμε.

Ο Απόστολος Παύλος υπενθυμίζει ακόμη ότι τα παθήματα του παρόντος καιρού δεν είναι άξια να συγκριθούν με τη μέλλουσα δόξα. Όλη η κτίση συστενάζει και συνοδώνει, αναμένοντας τη φανέρωση των τέκνων του Θεού. Η φθορά εισήλθε στον κόσμο εξαιτίας της αμαρτίας, όμως η ελπίδα της ανακαινίσεως παραμένει ζωντανή. Το Άγιο Πνεύμα βοηθεί στις αδυναμίες μας και μεσιτεύει υπέρ ημών, ενώ τίποτε δεν μπορεί να μας χωρίσει από την αγάπη του Χριστού, εφόσον παραμένουμε ενωμένοι μαζί Του.

Ολοκληρώνοντας, ο Σεπτός Ποιμενάρχης υπογράμμισε ότι, η περίοδος της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής αποτελεί ευκαιρία εσωτερικής ανακαινίσεως. Η μελέτη της προς Ρωμαίους Επιστολής δεν είναι απλώς θεολογική ενασχόληση, αλλά κάλεσμα σε μετάνοια, σε προσωπικό αγώνα, σε μεταμόρφωση του φρονήματος. Η πίστη που ομολογούμε καλείται να γίνει βίωμα, ώστε να πορευόμαστε με ελπίδα και βεβαιότητα προς τη χαρά της Αναστάσεως.

